

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om partiernes udpegning af medlemmer til internationale delegationer [af Jørgen Junior m. fl.].

(Andre selvstændige forslag nr. XXIX. Fremsat 12/3 75).

Forslaget sattes til forhandling.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Det forslag til folketingsbeslutning, som er fremsat af medlemmer af fremskridtspartiet, kan regeringen ikke tage positivt imod. Nu er det jo først og fremmest en opgave, som folketingset må tage stilling til. Det drejer sig om den måde, hvorpå man skal udpege medlemmer til internationale delegationer, og forslaget er en henstilling til regeringen om at sørge for at rette sine anmodninger til folketingset sådan, at medlemmerne bliver udpeget på en sådan måde, at hvis et parti ikke ønsker at lade sig repræsentere, så nedsættes medlemstallet tilsvarende.

Det undrer mig meget, at man fra fremskridtspartiets side vil tage denne magt fra folketingset, fra folketingsets præsidium, eller hvem det nu er, der afgør delegationernes sammensætning. Jeg tror, enhver regering bør afholde sig meget stærkt fra at give folketingset specificerede anvisninger på, hvordan man udpeger medlemmer til internationale delegationer. Den nuværende regering agter i hvert fald ikke på denne måde at krænke parlamentet.

Når det så er sagt om det formelle, er der det reelle. Hvor mange medlemmer der skal deltage i internationale konferencer, må jo altid være en afvejning, og i denne afvejning . . . Jeg venter lige, til ordføreren er færdig med at blive manuduceret af hr. Glistrup, så han kan høre, hvad det drejer sig

om, hvis formanden ikke har noget imod det. Når det drejer sig om, hvor mange medlemmer der skal med i delegationer, så er der to hensyn, der må spille ind. Hvor mange skal til for at passe de opgaver, hvor der bør være parlamentarisk indflydelse? Og hvad mener folketingset og/eller regeringen, alt efter hvem der betaler, at kunne ofre på den pågældende aktivitet? Det må være det, der rent sagligt afgør tingene. Hvad kræves der for at løse opgaverne? Hvad vil man ofre på det?

Men som sagt, det kan ikke være regeringen, der skal give folketingset direktiver. Man kan fremsætte ønsker, men det kan ikke være regeringen, der skal begynde at blande sig i, hvordan man får den bedst mulige folketingsrepræsentation. Det trænger vi til ved mange internationale lejligheder.

Ove Hansen (S):

Jeg er enig i de betragtninger, som udenrigsministeren lige har fremsat. Må jeg sige om forslaget til folketingsbeslutning, at det forbavser mig en hel del, at der er et af folketingsets partier, fremskridtspartiet, der ikke vil deltage — sådan forstår jeg det — i det internationale arbejde. Jeg finder det internationale arbejde værdifuldt, jeg tror, det kan betyde bedre forståelse de respektive lande imellem, og det skulle da kun være glædeligt og godt, om man kunne opnå bedre forståelse og samarbejde.

Må jeg sige med hensyn til repræsentationens størrelse eller medlemmernes antal, at det er de internationale organer og råd, der bestemmer, hvor mange pladser man skal have, efter landets størrelse, efter landets befolkningstal, og da er det vel rimeligt, at vi udnytter og udfylder de pladser, der tilkommer Danmark.

På embedsmandsplan føres der mange forhandlinger på internationalt plan, og det er fornuftigt og rimeligt. Derfor forbavser det mig, at man nu ligesom vil reducere antallet af parlamentarikere og måske dermed parlamentarikernes indflydelse på det internationale samarbejde. Det ville jeg finde meget uheldigt.

Vi er enig i, at der skal ikke anvendes flere midler end nødvendigt, men det er min opfattelse, at det er også under ret beskedne forhold, vore delegationer rejser ud. Jeg er

[Ove Hansen.]

klar over, at de udgifter, som delegationer medfører, figurerer på statens regnskab. Indtægtssiden er desværre ikke synlig i forbindelse med disse konferencer, man afholder — må jeg nævne en miljøkonference for et par år siden i Stockholm og sidste år en fødevarerkonference i Rom — men jeg håber da, at det har været af betydning for os, at vi har haft en indtægt ved at deltage i disse internationale konferencer, og at det, man har fået at vide, har stiftet bekendtskab med, er kommet folketingets arbejde til gode.

Nathalie Lind (V):

Fremskridtspartiets negative holdning til internationalt samarbejde er velkendt. Fremskridtspartiet vil nu også begrænse folketingsmedlemmers mulighed for at være med i internationale delegationer.

Fra venstres side deler vi ikke denne holdning. Vi mener, det har betydning, at også danske parlamentarikere tager del i dette arbejde, således at det hele ikke foregår på regerings- eller embedsmandsplan. Afgørelsen af, hvor stor en delegation der skal sendes i det enkelte tilfælde, må være folketingets. At fremskridtspartiet ikke ønsker at være med, er dets egen sag, men det kan ikke betyde, at fremskridtspartiet skal kunne bestemme størrelsen af den delegation, folketinget skal sende. Ved vurderingen af, hvor stor den enkelte delegation skal være, må det afgørende være, at de pladser, Danmark har fået tilbudt eller kan besætte, kan udfyldes på forsvarlig måde, sådan at vore synspunkter kan føres frem. Det skal fremskridtspartiets negative holdning i denne sag ikke kunne forhindre. Det andet hensyn er overordnet over fremskridtspartiets synspunkt.

Vi kan ikke stemme for det foreliggende forslag.

Stinus (RV):

Det radikale venstre afviser forslaget og kan i øvrigt slutte sig til, hvad der er blevet sagt af både udenrigsministeren og de foregående ordførere.

Efter vor opfattelse tilkommer det ikke et enkelt parti at afgøre, med hvor mange medlemmer folketinget skal være repræsenteret i danske delegationer til internationale

møder og organisationer. En vedtagelse af fremskridtspartiets forslag ville overlade det til fremskridtspartiet og eventuelle andre partier, som er negative over for Danmarks deltagelse i det internationale samarbejde, at træffe en sådan afgørelse.

Hvis der i en international delegation er afsat et bestemt antal pladser til repræsentanter for de politiske partier og fremskridtspartiet ikke ønsker at gøre brug af sin plads, må denne — efter vor opfattelse — overtages af et andet parti, som stiller sig mere positivt til det internationale samarbejde.

Det er kendt, at fremskridtspartiet i almindelighed finder, at Danmark ikke skal deltage i det internationale samarbejde. Det foreliggende forslag må da også opfattes som et udtryk for denne negative holdning. Det radikale venstre deler ikke fremskridtspartiets opfattelse af, at medlemmer af det danske parlament, folketinget, skal sættes uden for det internationale samarbejde. Efter vor opfattelse er den parlamentariske islet i delegationer til internationale møder af overordentlig stor betydning, dels på grund af det positive samspil mellem delegationernes embedsmænd og folketingsmedlemmerne, dels på grund af de kontakter med andre landes parlamentarikere, folketingsmedlemmerne har mulighed for at etablere.

Det er sandt nok, at der beklageligvis kun er forholdsvis få egentlige parlamenter i verden, men det kan ikke være en dansk opgave at være med til at formindske mulighederne for et samarbejde mellem medlemmerne af disse parlamenter.

Vi beklager i øvrigt fremskridtspartiets holdning til deltagelse i internationale møder og organisationer. Vi vil næppe politisk være enig med fremskridtspartiets parlamentariske repræsentanter, men mener alligevel, at også fremskridtspartiets vælgere burde være repræsenteret i f. eks. den danske delegation til FN's generalforsamling.

Stetter (KF):

Det må være en misforståelse, at forslagsstillerne retter en henstilling til regeringen om det omhandlede forhold. Lad os tage som eksempel Nordisk Råd. Denne nordiske parlamentariske forsamlings arbejde hviler på den såkaldte Helsingforsoverenskomst.

[Stetter.]

Ifølge denne aftale med de øvrige deltagere i samarbejdet besætter Danmark 18 pladser i forsamlingen, hvoraf det færøske lagting udpeger de to. Såfremt fremskridtspartiet gør alvor af sin flere gange fremsatte hensigt om ikke at deltage i dette vigtige parlamentariske nordiske samarbejde, ja, så må det være arbejdsudvalget i den danske delegation, der i første omgang skal behandle sagen, og i sidste omgang må det være de politiske partier, der beslutter, hvorledes man skal forholde sig i denne sag.

Folketingets partier må tage stilling fra sag til sag, hvis det viser sig, at fremskridtspartiet ikke ønsker at deltage i internationalt samarbejde. Forslaget er en fejltagelse; vi kan naturligvis ikke stemme for det.

Morten Lange (SF):

Jeg er helt sikker på, at dette forslag ikke vil afbryde et flertal af medlemmernes ønske om at få storebededagsfri. Vi, der er nødt til at blive tilbage i denne anledning, har heldigvis et par andre gøremål her, så vi føler os ikke personligt ramt. Men ellers må jeg sige, at dette rangerer blandt de mest overflødige forslag. Jeg mener, at fremskridtspartiet skal tænke sig tre gange om, før de lader være med at tage med på udenlandsrejser; de skal måske endda tænke sig fire gange om.

Vi har haft et meget højt princip i dette folketing om, at vore delegationer afspejler dette parlament meget bredt, og jeg synes, det er værdifuldt, det har været udtryk for en tolerance inden for dette folketing, som er markabel; vi kunne nå helt andre resultater, hvis man fulgte de såkaldte forholdstalsvalgmetoder, som man kunne følge efter folketinges forretningsorden. De kunne bruges til mange interessante konstellationer til at holde vareringen ude i de delegationer, vi sender ud; det har man ikke gjort. Jeg synes, at fremskridtspartiet naturligvis i hvert enkelt tilfælde skal overveje, om det selv vil ofre sine kræfter på at deltage i arbejdet, men at forhindre en fyldig dansk delegation ved at formindske dens antal med fremskridtspartiets sabotageakter forekommer mig at være noget så utrolig aldeles ufornuftigt.

Vi vil ikke stemme for forslaget, vi mener, det er meningsløst og formodentlig heller

ikke kan gennemføres i en lang række tilfælde, og hvis det nu kunne blive taget tilbage, efter at alle disse udmærkede mennesker har sagt så meget pænt om fremskridtspartiet i denne sag, synes jeg, det var en fornuftig ting.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg kan kun finde det beklageligt, at fremskridtspartiet er så negativt indstillet over for internationalt samarbejde. Vel kan man sige, at det internationale samarbejde kun kan opvise små resultater, vel kan man vise, at verden ikke er blevet så forfærdelig meget bedre, siden vi har udvidet det internationale samarbejde, men hvis vi mener, vi vil være med til at gøre det bedre, kan vi i hvert fald ikke trække os tilbage; så har vi i alt fald ingen indflydelse på en bedre udvikling i verdenssammenhæng. Jeg mener da stadig væk, at vi i dette samfund, i dette land, må have så megen selverkendelse eller, må jeg sige, selvhævdelse, at vi mener, vi har noget at kunne bibringe andre folkeslag, ligesom vi mener, at vi vel også må have så megen erkendelse, at vi kan se, vi også har noget at modtage fra andre lande. Derfor må vi fra kristeligt folkepartis side udtrykke beklagelse over, at man overhovedet kan fremsætte forslag om, at vi skal indskrænke delegationer til det internationale samarbejde, og at partier, som ikke vil deltage, skal være bestemmende over, hvor mange medlemmer der skal sendes til sådanne arrangementer på internationalt plan.

Verden af i dag er ikke en god verden, men derfor er der mere end nogen sinde brug for vilje til at turde række ud over egne grænser, til at række ud over den nationalistiske, jeg havde nær sagt egocentriske navlebeskuen og være med til at fremme et samarbejde, et fællesskab, som sådan set er forudsætningen, den eneste forudsætning for, at menneskeheden på denne klode overhovedet har nogen fremtid. Det nytter ikke at trække sig ind i sit sneglehus, som jeg synes fremskridtspartiet ønsker at gøre i denne sammenhæng, så jeg vil håbe, at fremskridtspartiet vil komme på bedre tanker, hvad det angår.

Vi er, som det vist fremgår af det, jeg har sagt, imod.

Freddy Madsen (DKP):

Vi er tilhængere af internationalt samar-

[Freddy Madsen.]

bejde, vi er tilhængere af, at der skal være en bred representation også af folkevalgte repræsentanter i de forskellige gøremål, som vi har i den forbindelse, og jeg vil bare kort sige, at undtagelsesvis har vi ingen sympati for den arbejdsnedlæggelse, der her er tale om, og vi må vende os imod forslaget.

Glensgård (FP):

Der er nu kommet bemærkninger fra samtlige andre partier gående ud på, at vi havde en negativ indstilling til det internationale samarbejde. Jeg vil gerne høre, hvor disse ordførere på noget sted kan påvise, at fremskridtspartiet har en negativ indstilling til internationalt samarbejde. Det, vi ønsker, er, at vi som parti skal have mulighed for at overveje hver enkelt situation og dermed tage stilling til, om vi skal sende mennesker af sted.

Jeg kan nævne en FAO-konference, hvor der ikke var nogen tolk, jeg kan nævne, at vi havde deltagere fra Danmark, som ikke var i besiddelse af nogen udenlandsk sprogkundskab. Tjener det noget formål, at den danske skatteyder sender folketingets medlemmer uden sprogkundskab, når der ikke findes tolk, af sted til en sådan konference? Vi mener fra fremskridtspartiets side, at vi skal have mulighed for at overveje som parti hver enkelt sag. Dermed er der ikke taget stilling til, om vi er positive eller negative, men det er selvfølgelig startet helt klart med hr. K. B. Andersens bemærkninger om vores syn på det internationale samarbejde. Det vil vi nu gerne have lov til selv at vurdere.

Formanden:

Ja, jeg går ud fra, at det var udenrigsministeren, der blev tænkt på, da der blev anvendt navnet hr. K. B. Andersen.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Jørgen Ju-nior*) (FP):

Nu er det jo ikke nogen større, dybtfølt tak, jeg kan udtrykke for en meget positiv interesse for dette forslag. Der er også nok en vis misforståelse, kan jeg spore, blandt de forskellige ordførere.

Jeg var sådan set glad for udenrigsministerens bemærkninger. De viste nemlig, at regeringen som sådan ikke er interesseret i

at fastsætte, hvor mange parlamentarikere der sendes til de forskellige konferencer, og det har jo også gang på gang fra folketingets side været hævdet, at man ville finde det uheldigt fra regeringens side. Med andre ord er det folketingets præsidium og ingen andre, der beslutter det.

Vi har fremsat dette forslag af besparelsesgrunde. Vi ønsker ikke, som hr. Glensgård også kom ind på, på nogen måde at trække os ud af det internationale samarbejde. Der er forskellig opfattelse af, om vi bør deltage i denne eller hin konference. Det, vi vil, er dette: vi vil blot have lov til selv at bestemme, om vi skal deltage, om vi finder det rimeligt at bruge skatteydermidler på at deltage i konferencerne. Men lad mig slå helt klart fast, at der under ingen omstændigheder må konstateres en manglende vilje hos fremskridtspartiet til at interessere sig for internationalt samarbejde.

På basis af den modtagelse, vort lille beskudne forslag i øvrigt har fået, kan jeg vel ikke gøre andet end at konstatere, at vi ikke kommer ret meget længere med det. Jeg havde egentlig troet, at man ganske kort, klart og kontant havde sagt: I skal selvfølgelig have lov til selv at bestemme, om I vil være med eller ej. Men det synes man altså ikke er det rigtige, og hr. Morten Langes bededagsferie skal helst ikke skydes for langt ud, så derfor skal jeg gøre det kort. Men ærlig talt, jeg er lidt skuffet over, at vi ikke selv må have lov til at tage stilling, for det var det, der var meningen med forslaget. Det var ikke en desavouering af internationalt samarbejde. Selvfølgelig er vi interesseret i positivt, fornuftigt internationalt samarbejde, og ingen skal på noget tidspunkt skyde os i skoene, at det ikke er tilfældet.

Arentoft (FP):

Selvfølgelig er fremskridtspartiet interesseret i et positivt internationalt samarbejde, som vores ordfører netop sagde. Jeg kan lige nævne et eksempel: ved den 29. generalforsamling i FN besluttede fremskridtspartiet ikke at sende nogen repræsentant til New York. Vi fik instruksens tilsendt i partiet, jeg læste den igennem, og der var et møde i udenrigsministeriet, hvor den blev gennemgået for delegationen, og deri deltog vores gruppeformand på daværende tids-

[Arentoft.]

punkt og jeg. Under mødet sagde den daværende udenrigsminister bl. a., at præsidiet endnu ikke havde afklaret, hvorvidt andre skulle med, når vi ikke ville have en plads. Så fik udenrigsministeren skubbet et brev over, læste det hurtigt igennem og konstaterede, at afgørelsen var lagt over til udenrigsministeren, hvorefter udenrigsminister Guldberg på stedet traf sin beslutning og sagde: så skal der ingen andre med. Det er sådanne ting, vi har i baghovedet.

Det var den ene ting, der kaldte mig herop. Den anden var udenrigsministerens lidt venlige og, jeg vil også sige lidt diplomatiske bemærkning til vores ordfører og til hr. Glistrup under forhandlingerne. Jeg har fulgt forhandlingerne her meget nøje, og jeg har også fulgt udenrigsministeren og konstateret, at under såvel socialdemokratiets ordførers som venstres ordførers indlæg var udenrigsministeren i ivrig samtale med statsministeren, og under ordføreren for forslagsstillernes tale nu var udenrigsministeren travlt optaget af en samtale.

Formanden:

Det vedrører ikke denne sag.

Arentoft (FP):

Jeg vil håbe, at der ikke dermed skal skabes præcedens for, at man ikke kan henvende sig til en ordfører, som er bundet af ordførerbordet.

Formanden:

Når jeg påtalte dette, er det, fordi man under førstebehandlingen skal drøfte de forslag, der er til behandling, og det lægger jeg vægt på i alle forhold. (*Bemærkning af Arentoft*)... Der var ikke tale om andre bemærkninger fra udenrigsministeren, end der er normalt her i salen, også fra andre partier.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Hr. Glensgård sagde, at han beklagede det, jeg havde sagt om fremskridtspartiets syn på internationalt samarbejde, og udtalte sig samtidig om tolkeproblemer. Da fortrykket vil vise, at jeg ikke sagde et ord om det pågældende emne, er det altså et af de områder, hvor en tolk ikke hjælper, fordi jeg udtrykte mig på dansk.

Så vil jeg i øvrigt sige, når hr. Jørgen Junior anfører, at vi har sagt, vi fandt det uheldigt fra regeringens side, hvis der ikke var parlamentarikere med, at det er jo ikke udtryk for, at det ikke må være folketinget og folketinget alene, der afgør denne sag. Vi kan ønske fra regeringens side, vi kan henvende os til folketinget alene, der afgør det.

At fremskridtspartiet ønsker, at fremtidige internationale delegationer alene skal være på embedsmandsniveau, tager jeg som udtryk for en tillid til udenrigsministeriets embedsmænd, som jeg er glad for. Man kan overraskes lidt over, at den kommer fra netop det parti, men det glæder mig kun, at man har den tillid til skrivebordsarbejdet — jeg har den også.

Glensgård (FP):

Jeg tror heller ikke, en tolk kan hjælpe, men måske en speciallæge.

Til udenrigsministeren vil jeg gerne sige, at det, der var tale om her, var spørgsmålet om, at udenrigsministeren nævnte, at vi havde et negativt syn på internationalt samarbejde... (*Udenrigsministeren [K. B. Andersen]: Nej, ikke med et ord!*).

Formanden:

Ingen afbrydelser.

Glensgård (FP):

Nu begynder vi at diskutere, kan jeg forstå; det er måske tilladt for udenrigsministeren, men ikke for os andre... .

Formanden:

Jeg ønsker ikke indblanding i formandens afgørelse. Jeg sagde udtrykkelig: ingen afbrydelser.

Glensgård (FP):

Vi kan ikke acceptere, at ministeren vil forsøge at skyde os noget i skoene om vores syn på internationalt samarbejde. Det er absolut positivt, men vi vil bare gerne have lov til selv at tage stilling til, hvornår og hvor mange medlemmer vi ønsker at sende til de forskellige delegationer.

Ordføreren for forslagsstillerne (Jørgen Junior) (FP):

Nu skal jeg nok afslutte denne hyggelige

[Jørgen Junior.]

lille bededagshappening, der er ved at udvikle sig. Naturligvis har vi tillid til de mennesker, der er ansat i udenrigsministeriet; jeg tror aldrig, vi har givet udtryk for noget andet. Der kan være for mange af dem, har vi måske sagt, det kan jeg ikke se har meget at gøre netop med denne sag, men det skal jeg ikke komme dybere ind på. Det, som vi har sagt, og intet andet, er, at vi selv vil have lov at bestemme, om vi vil med til disse delegationsrejser, om vi finder det påkrævet eller ej; der er med andre ord ingen form for negativitet. Og når jeg udtrykte glæde over, at udenrigsministeren ikke ville have magten til at bestemme den slags, men ville lade folketingets præsidium gøre det, og overhovedet ikke ville blande sig i de sager, som jeg må opfatte det, er det egentlig kun en positiv tanke over for udenrigsministeren; der er intet negativt i dette.

Jeg skal konstatere, at forslaget ikke vandt megen genklang. Jeg kan ikke se, det er så stort, at vi skal gøre ret meget ud af det. Jeg synes, det er sørgeligt, at forståelsen ikke er større hos de andre partier, men immervæk er dette et lille detaljeforslag, der naturligvis under ingen omstændigheder må opfattes som manglende interesse for internationale foreteelser fra vores side. Lad os få det slået fast og dermed i øvrigt standse bededagshappeningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget for forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:
Første behandling af forslag til lov om Københavns lufthavnsvæsen.
(Lovforslag nr. 176. Fremsat 20/3 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Normann Andersen (S):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Kampmann, ikke kan være til stede, skal jeg kort udtale, at som det lige er fremgået af trafikministerens redegørelse i formiddagens forløb, finder vi, at der er en nær sammenhæng mellem forslaget om en ny organisation for Københavns lufthavnsvæsen og planerne om Saltholm, idet Københavns lufthavnsvæsen jo efter forslaget vil få en større uafhængighed og handlefrihed med henblik bl. a. på anlæg og drift af en ny lufthavn på Saltholm.

Da Saltholmspørgsmålet nu er udsat 2 år, finder vi det rigtigst med en tilsvarende udsættelse af dette forslag.

Gløsgård (FP):

Ministeren vil nok undre sig: fremskridtspartiet vil indgå i et positivt udvalgsarbejde med henblik på at få vedtaget en lovgivning i retning af lovforslag 176. Når jeg siger i retning af, skyldes det, at fremskridtspartiet har ønsker om nogle små ændringer i forslaget.

Fremskridtspartiet ser gerne, at andre af statens erhvervsvirksomheder får et selvstændigt regnskab, således at vi ud af regnskaberne kan aflæse, om den pågældende virksomhed drives rent forretningsmæssigt.

Vi ser således gerne, at disse regnskaber bliver adskilt fra selve statens regnskaber, men samtidig ser vi gerne, at man i de regnskaber nu begynder at arbejde med reelle rentesatser, reelle afskrivningssatser m. m.

Som det er fremgået af mine bemærkninger, ser vi meget positivt på dette lovforslag, og dette vil jeg gerne bede ministeren bemærke.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg kan meddele, at det radikale venstre sandsynligvis også om 3 år, når vi skal have en fornyet behandling om realiteten af dette forslag, vil se positivt på det.

Lowzow (KF):

Som følge af ministerens redegørelse tidligere på dagen skal jeg afholde mig fra principielle bemærkninger og afvente ministerens meddelelse til udvalget.

Kristine Heltberg (SF):

I denne ændrede situation er det eneste